

19.IV.1902 г.
Пловдив

Миличка ми Еленке,

Получих ти и илюстрираните картички и затвореното писмо. Картичките получих в Пазарджик, а затвореното писмо тука. В Паз. ^(ардички) дадохме само Мар. ^(сия) Стварт и на другия ден бяхме вече в Пловдив. Тука снощи играхме "Мар. Ст." ^{(сия) (кост)}, а утре играем "Добрите приятели". Ще престоим не по-малко от една седмица. Снощи имаше пълен сбор. Надяваме се че и за следващите представления ще има добър алъш-верш.

Миличка, аз не ти писах току що от тука, защото знаех, че ще бъдеш ^в на село и няма да ми получиш ^в навреме писмото, затова оставих за днес, а че като си дойдеш утре в града да го получиш лично. Мене много ме трогнаха твоите сълзи. Аз можах да видя нагледно доколко ти действително ме обичаш. Аз бях поразен от обстоятелството, че ти ме изпращаше със сълзи на очи. Като гледах всичко това аз се чудех на себе си защо и аз не мога да заплача като тебе; даже аз се мъчех да направя това, но не можах. Аз разбрах, че жената е едно, а мъжа е съвсем друго.

През всичкото време от София до Т. ^(аз) Паз. ^(дички) аз бях доста омърлушен. Думах си само едно нещо: какво би станало с миличката ми, ако един ден чуеше че аз вече не мога да бъда твой... Тази мисъл ми замръзваше мозъка в черепа. След това ти още по-скъпа ми ставаше и през всичкото гостуване у дядо попа аз бях също много умислен. Заедно с учинайка слязохме у сараите на дяда поп Костадин Ковачева. Абе, че той бил страшна антика. Още от самото идване в къщи: "Елено, дай вино да пием с гъвето"! Дай, дай, че нямаше край!. Целият ден ядохме печено прасе, на другия ден същото и през всичкото време вино, вино и вино. Пък то, пуцината, било хубаво пазарджикското вино. Дядо Поп само го хвали и опитва. Ходихме на

гости и където седнем и където станем все вино и все ракия. Пък и ракията си я бива, гроздова, чиста работа! През деня ще трябва да заминаваме пък той не ни оставя. "Дай жено да прием, дай да прием. Малко остана" щеше да ни остави да нощуваме пак у тях. Дойдохме на гарата; и там ~~ж~~ дай да прием. Там пък го обърнахме на бира. Най-последно удари третия звънец и отървах се едвам.

Както виждаш, мила ми, това може да се каже е едно щастливо примечдие. Като пристигнахме тука, аз се установих в хотел Търговски, а учинайка отиде у свои познати. От Великден - насам не съм я виждал. Тя получи отв. ^(орешко) писмо от уйча още в Т.Паз., ^{препратено} препратено от тебе.

С баба ти Ненка се сприятелихме. Много интересна бабичка. Както ми разправя попа, тя си имала доста множо от прелъстителния метал. Може би и на тебе ще остави някоя друга мухлясала купчинка, понеже страшно много те обича, тя сама ми говори това. Тогава няма да се минава покрай тебе. Тогава в замяна ти ще ме заведе в Америка, както аз ще те заведа на лято след сватбата в Париж. Ха-ха-ха!... "Мижките ^к кроят - котките развалят"... Но... бъдещето е наше...

Гълъбче, ще те моля да не се кахъриш твърде много за мене. Ти нали знаеш вече, че ние един без друг не можем. А понеже близко е бъдещето, когато ще се съединим завинаги, то с тази надежда трябва да ти бъде по-леко, да пренасяш мъченията, които ти причиняват нашата раздяла.

Мастилницата и ^{мисъл} ~~шише~~ за ~~ни~~ останаха у Кирков на прозореца. Вземи ги, моля ти се, ~~от~~ от там. "Две судьби" почнах да преведам, сега съм на края на второто действие. Докато пристигнем във Варна ще преведа цялата. Чудна пиеса. Тя ще има грамаден успех и нашата сцена.

Града още не съм го разгледал. Вчера и днес времето беше все дъждовно*. Утре, може би, ще изляза из ~~сградата~~ тепетата и по добрите места из града. Когато го разгледам ще ти напиша впечатленията си.

Колкото за пътните си бележки, трудно ще ми бъде да се занимавам с тях, защото всичкото си свободно време преминавам в превеждане.

Днес получих едно затв. писмо от моя професор^(срещи) в Петербург. Между другото пише ми, че най-добрия му другар и колега, а също и мой втори професор по литературата умрял. Той се казва Виктор Петрович Острогорски, редактор на "Мир-божий", списанието, което получавам. Това нещо много ме наскърби, защото аз много обичах тогози човек^а.

Пиши ми как прекарвам? Скучно ли ти е? Тука мене, право да ти кажа, не ми е дил весело. При всичко че има всяка възможност да се отпусна. Какво да правя, умът ми е все при тебе!!

Мило гълъбче, целувам те много пъти и ти пожелавам най-хубавото на този свят - щастието, което ще ти дам аз.

Вечно твой Атанасчо.

Пиши ми в този хотел: "Търговски". Поздрави майка, Неделя и госпожиците. Надявам се да ми пишеш тези дни.

А.

20.IV.1902

Добро утро, миличка! Тази сутрин още бях на леглото си и получих твоята "Седянка". Значи ти не си ходила на село? - Друг път не ми говори, моля ти се, подобни фрази: "почна да ме забравяя". Няма си хас.

Целувам те хиляди пъти горещо.

* Днес /20 април/ времето е чудесно. Там имало сняг и град. Истински ли е?